

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 2. września 1916.

Treść: № 280. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zaprowadzenia wojennego dodatku do podatków bezpośrednich oraz przedawnienia podatków bezpośrednich.

280.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 28. sierpnia 1916.

dotyczące zaprowadzenia wojennego dodatku do podatków bezpośrednich oraz przedawnienia podatków bezpośrednich.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Wojenny dodatek.

Artykuł I.

Z uwagi na nadzwyczajne stosunki, spowodowane przez wojnę, będzie się pobierało począwszy od roku podatkowego 1916 aż do dalszego rozporządzenia wojenne dodatki od podatków bezpośrednich podług następujących postanowień:

§ 1.

Jako wojenny dodatek będzie się pobierało:

1. Od podatku gruntowego, ustanowionego w § 3. ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 14, w wysokości 19-3 procent wypośredkowanego czystego przychodu dodatek w wymiarze 80 procent zwyczajnego podatku.

2. Od powszechnego podatku zarobkowego dodatek w wymiarze 100 procent zwyczajnego podatku, jeżeli obowiązany do podatku należy do I. i II. klasy podatku zarobkowego, w wymiarze 60 procent, jeżeli obowiązany do podatku należy do III. i IV. klasy podatku zarobkowego; obowią-

zani do podatku zarobkowego, nie zamieszczeni w klasach podatku zarobkowego, mają uiszczać 100 procentowy lub 60 procentowy dodatek zależnie od tego, czy roczna powinność podatkowa przynosi 300 K czy też nie.

3. Od podatku zarobkowego wedle II. działu ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku od przedsiębiorstw państwa i od przedsiębiorstw Banku austriacko-węgierskiego, dodatek w wymiarze 20 procent zwyczajnego podatku wraz z podatkiem dodatkowym podług § 100., ustęp 7 i 8., ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ponadto przy towarzystwach akcyjnych, związkach akcyjnych, towarzystwach komandytowych na akcje, gwarectwach górniczych, stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych i towarzystwach z ograniczoną poręką dalszy dodatek w miarę rentowności ich przedsiębiorstw (dodatek od rentowności).

Dodatek od rentowności wynosi przy rentowności

w wysokości wyższej niż 6 procent do włącznie 8 procent 30 procent,

w wysokości wyższej niż 8 procent do włącznie 10 procent 40 procent,

w wysokości wyższej niż 10 procent do włącznie 12 procent 50 procent,

w wysokości wyższej niż 12 procent do włącznie 14 procent 70 procent,

w wysokości wyższej niż 14 procent 80 procent zwyczajnego podatku z wyłączeniem podatku dodatkowego (ustęp 1.).

Rentowność należy obliczać ze stosunku między czystym przychodem podlegającym podatkowi, po wydzieleniu odsetek od pożyczek i kwot podatku zarobkowego, doliczonych stosownie do § 94.,

lit. c i f, ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, a własnym kapitałem obowiązany do podatku, obracany w przedsiębiorstwie włącznie z prawdziwymi, w bilansie wykazanymi rezerwami podług stanu z początkiem roku obrotowego, miarodajnego dla roku podatkowego. Przy przedsiębiorstwach częściowo wolnych od podatku należy brać w rachubę tylko kapitał, przypadający na część podlegającą podatkowi.

4. Od podatku rentowego wymierzonego na podstawie zeznań dodatek wysokości 100 procent zwyczajnego podatku; takżsam dodatek od podatku rentowego, który stosownie do § 133. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ma dłużnik składać, jednakże tylko odnośnie do tych poborów podlegających podatkowi rentowemu, które po ogłoszeniu tego rozporządzenia zostaną wypłacone lub zapisane jako należność, a z wyłączeniem poborów, przytoczonych w § 131., ustęp 1., lit. a, i ustęp 2. cytowanej ustawy, które podpadają pod 10 procentową lub wyższą stopę podatkową.

5. Od podatku dochodowego wraz z podwyżką dla mniej obciążonych gospodarstw (§§ 172. do 175. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu noweli o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13) przy opodatkowanym dochodzie

w wysokości wyższej niż	do włącznie	dodatek w wymiarze
k o r o n		
3.000 . . .	5.200 . . .	15 procent
5.200 . . .	7.200 . . .	20 "
7.200 . . .	10.000 . . .	25 "
10.000 . . .	14.000 . . .	30 "
14.000 . . .	20.000 . . .	35 "
20.000 . . .	26.000 . . .	40 "
26.000 . . .	32.000 . . .	45 "
32.000 . . .	40.000 . . .	50 "
40.000 . . .	48.000 . . .	55 "
48.000 . . .	56.000 . . .	60 "
56.000 . . .	64.000 . . .	65 "
64.000 . . .	76.000 . . .	70 "
76.000 . . .	100.000 . . .	80 "
100.000 . . .	140.000 . . .	90 "
140.000 . . .	200.000 . . .	100 "
ponad 200.000 . . .		120 "

zwyczajnego podatku.

6. Od opłaty od tantiem wedle artykułu III. ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13, dodatek w wysokości 100 procent zwyczajnej opłaty, jednakże tylko odnośnie do poborów przypadających do zapłaty po dniu 31. grudnia 1916.

§ 2.

Dodatki wojenne należy osobno przypisywać i wykazywać

Przypisu dodatków wojennych w celu wymierzenia i poboru dodatków ciał autonomicznych i opłat na ich rzecz nie uskutecznia się.

Przychodu, przypadającego na dodatki wojenne do podatku gruntowego i do podatku dochodowego, nie należy wliczać do przychodu z podatków, który jest wedle § 2. ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 14, miarodajnym dla wysokości przekazani na rzecz funduszów krajowych.

Dodatek wojenny należy wliczać do podstawy wymiaru kary przy ukróceniu podatku i przy zatajeniu podatku podług §§ 241. i 244. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu noweli o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13, tylko odnośnie do tych przekroczeń, które zostaną popełnione po ogłoszeniu tego rozporządzenia.

O ile podług istniejących przepisów wysokość przypisanych lub uiszczonych bezpośrednich podatków miarodajną jest dla uprawnień lub zobowiązań, nie bierze się dodatku wojennego w rachubę.

§ 3.

Dodatek od rentowności (§ 1., p. 3.) przypisuje się towarzystwom zawsze zapomocą osobnego nakazu zapłaty i ma być wpłaconym w przeciągu 14 dni po jego doręczeniu. Przeciw nakazowi zapłaty dopuszczalnym jest w przeciągu dni 30 rekurs do krajowej władzy skarbowej. Rozdziału tego dodatku według postanowień §§ 102. do 108. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, nie uskutecznia się.

Inne dodatki wojenne mają obowiązani do podatku wpłacać bez nakazu zapłaty i bez osobnego wezwania, jeśli wymiar zwyczajnego podatku w chwili wejścia tego rozporządzenia w moc obowiązującą już nastąpił. Obowiązanych do podatku należy zawiadamiać do wpłaty zapomocą publicznego ogłoszenia, obwieszczego odpowiednio do miejscowego zwyczaju. W nakazach zapłaty wydawanych co do zwyczajnego podatku po rozpoczęciu mocy obowiązującej należy dodatki wojenne osobno wykazywać.

Dodatek wojenny do podatku dochodowego za rok 1916 jest płatnym w dniu 1. grudnia 1916, w razie późniejszego doręczenia nakazu zapłaty odnośnie do zwyczajnego podatku w dniu doręczenia. Jednakże należy stosować postanowienia §§ 234. i nast. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o potrącaniu podatku dochodowego przez służbo-

dawcę do dodatku wojennego do tego podatku w ten sposób, że należy potrącać dodatek wojenny w sześciu ratach miesięcznych od dnia 1. października 1916 począwszy i, poki przypis podatku za rok 1916 nie zostanie oznajmionym, w miarę przypisu podatku za rok poprzedni.

Dodatek wojenny do podatku gruntowego za rok 1916 jest płatnym w ostatnim obowiązującym dla tego podatku terminie wpłaty. Dodatek wojenny za rok 1916 do powszechnego podatku zarobkowego i do podatku zarobkowego wedle II. działu ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220. jest z wyjątkiem dodatku od rentowności (ustęp 1.) płatnym w dniu 1. października 1916. Za zgłoszeniem obowiązanego do podatku należy jednak rozłożyć wpłatę dodatku wojennego za rok 1916 do podatku gruntowego i do powszechnego podatku zarobkowego na terminy wpłaty zwyczajnego podatku w równych ratach w obrębie jednego roku, licząc od chwili wejścia tego rozporządzenia w moc obowiązującą. Dodatek wojenny za rok 1916 do podatku rentowego należy wpłacić w dniu 1. grudnia 1916. O ile zwyczajny podatek za rok 1916 w tych terminach nie zostanie jeszcze przypisanym, należy te dodatki uiszczyć tymczasowo za zaliczeniem w swoim czasie podług ostatniego wymierzonego zwyczajnego podatku.

Za czas następujący należy uiszczać wszystkie dodatki wojenne równocześnie z podatkiem zwyczajnym.

Zażalenia z powodu nienależnego obliczenia dodatków wojennych z wyjątkiem dodatku od rentowności (ustęp 1.) rozstrzyga ostatecznie władza podatkowa I. instancji.

Przy dodatkowych zmianach przypisu podatku należy także sprostować przypis dodatków wojennych.

§ 4.

Pozatem należy do dodatków wojennych stosować analogicznie postanowienia o bezpośrednich podatkach.

Przedawnienie bezpośrednich podatków.

Artykuł II.

Lat podatkowych 1914, 1915 i 1916 nie wlicza się do terminów przedawnienia prawa wymiaru i ściągania podatków bezpośrednich, uregulowanych w ustawie z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, i w § 284. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. w brzmieniu noweli, o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13.

§ 3. cesarskiego rozporządzenia z dnia 11. marca 1915. Dz. u. p. Nr. 60, i § 3., ustęp 5., cesarskiego rozporządzenia z dnia 30. sierpnia 1915. Dz. u. p. Nr. 254, pozostają nietknięte.

Początek mocy obowiązującej. Wykonanie.

Artykuł III.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w moc obowiązującą w dniu jego ogłoszenia; jego wykonanie porucza się Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. sierpnia 1916.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hohenburger wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Morawski wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

Handel wkr.

